

Tekst: Saša Vrbančič

»Šport je most, preko katerega iščem pot naprej, do drugih.«



Si predstavljate, da se poročite na Havajih? Težko, kajne? Še težje pa si predstavljate, da to storite dan po uspešno opravljenem Ironmanu – triatlonu, ki obsega 3,8 km plavanja, 180 km kolesarjenja in 42,195 km teka.

Naš tokratni sogovornik je to resnično storil. Oktobra leta 1999 je prvo soboto po prvi polni luni »oddalal« svoj zadnji Ironman. Že tretjič je postal zmagovalec v svoji starostni skupini. S tem je zaključil neko obdobje svojega življenja, novo obdobje pa začel naslednji dan, ko se je poročil s svojo izvoljenko. V tej in naslednji številki vam predstavljamo nekaj utrinkov njegovega življenja.

Igor Kogoj je eden od pionirjev triatlona v Sloveniji. 17-krat je nastopil na Ironmanu, od tega 7-krat na Havajih. Njegov najboljši čas je 8 ur 33 minut 49 sekund. Kar 10-krat je bil njegov rezultat pod devetimi urami in še vedno ga ni junaka, ki bi popravil njegov rekord na havajskem Ironmanu iz leta 1992 v starostni skupini 30 do 34 let: 8 ur 45 minut 59 sekund. Nikoli tudi ni odstopil na Ironmanu.

Igor je poseben človek. Za resnostjo in predanostjo, s katero opravlja vse stvari v življenju, se skriva toleranten, uvideven in čustven možki. Čeprav se je ukvarjal za mnoge s povsem »nezemeljsko« disciplino, ki terja veliko želene volje, odrekanja in vztrajanja, je v svojih pogledih na življenje zelo realen. Šport, s katerim se je ukvarjal, mu je dal oziroma vcepil odgovornost, visok ritem in vztrajnost, s katerimi se loteva vseh stvari v življenju. Njegov vsakdan je v celoti izkoriščen, saj ga sestavljajo služba, šport in družina. V prostem času je trener mnogim rekreativnim triatloncem ali pa samo tekačem, samo plavalcem ali kolesarjem.

Tokratni intervju se ne posveča rezultatom, količini treninga in prehrani, temveč potuje skozi Igorjevo življenje

na drugačen način: kakšni so motivi, ki človeka peljejo v takšne odločitve, kaj ga drži pokonci, da vztraja v težkih trenutkih, kakšni so miselni procesi in osebne spremembe, ki se dogajajo ob takšnih preizkušnjah.

Začetki

Moji športni začetki ne segajo v zgodnjo mladost. Od doma nisem nikoli dobival spodbude za športno udejstvovanje, dobival pa sem informacije v smislu, da »kar ni prigarano, ni nič vredno« ali pa »vedno se moraš potruditi po svojih najboljših močeh«. Zato sem vedno, niti ne toliko želel, ampak kar moral, stvari narediti najboljše, kar sem zmoget, bodisi da je šlo za šolo ali karkoli drugega. Nikoli nisem znal in zmoget dobro delati več stvari naenkrat. Ko sem študiral, sem predvsem veliko študiral in le sem ter tja zašel na športna igrišča. Če sem se nečesa lotil, sem vedno speljal do konca in se nisem pustil motiti pri tem. Cilju sem podredil vsa sredstva. Visoki kriteriji do sebe so bili moje vodilo in prav gotovo je bila to posledica vzgoje.

Zakaj triatlon?

V nekem življenjskem obdobju sem začutil, da nisem zadovoljen s tistim, kar počnem. Nikoli nisem bil pretirano kariozno ambiciozen, komolčarski, vedno sem pošteno oddalal svoje, ni mi bilo mar »plezanje« po družbenih klinih ali celo vzpenjanje preko drugih. Začutil sem, da moram v svojem življenju nekaj spremeniti, ker mi nekaj manjka. Takrat še nisem vedel kaj, vedel pa sem, da želim skočiti iz povprečja, biti viden in tudi tu so se pokazale moje privzgojene navade: nekaj odgarati, da bo kaj vredno. Izbral sem triatlon, ker se mi je zdel nekaj posebnega, nenavadnega, morda celo skrivnostnega, predvsem pa izredno oddaljenega. Vse to sem storil pri svojih 30-ih letih. Pustil sem službo pravnik in se podal na novo pot. Ker sem hotel biti dober in iz sebe iztisniti najboljše,

sem se popolnoma posvetil treningu in pridobivanju vseh znanj, potrebnih za uspeh. Vse sem podredil cilju – dnevni ritem, prehrano, spanje. Nisem se pustil motiti, odločil sem se in odšel v Nemčijo, kjer sem imel ob sebi podobno misleče ljudi, v katerih sem začutil tisto podporo, ki sem jo potreboval. Živel sem od prihrankov, študiral šport na fakulteti v Frankfurtu in se poglobljal v zakonitosti športnega treniranja in vaze. Iskal sem svojo identiteto – kdo sem, kaj zmorem, kje so moje meje. In triatlon je bil kot nalašč zame – nekaj izjemnega, prepoznavega, drugačnega. Ponujal mi je možnost iti v svet – tako materialen kot tudi duhoven. V zahtevnih situacijah, ki jih ni manjkalo, sem se srečeval s sabo. Premagovanje lastnih meja in omejitve me je krepilo in zadovoljevalo.

Motivacija za tekmovanja

Tekmovalni uspehi, vedno večje zavedanje lastne moči in sposobnosti ter premikanje in preseganje meja in omejitve, so mi pomenili motivacijo za nove treninge in tekmovanja. Takoj ko sem pritekel skozi cilj havajskega triatlona, sem že razmišljal, kaj bom čez zimo spremenil in bolje natreniral za naslednjega. Havaji so mi pomenili rdečo nit in smisel športnega življenja. Med triatlonci je udeležba na tem Ironmanu zakon. Večina triatloncev podredi svoje življenje temu veličastnemu dogodku, tudi vzdušje je tu prav posebno. Poleg tega sem imel to možnost, da sem lahko prepotoval dobršen del sveta in spoznaval različne dežele. Nekajkrat sem čez zimo treniral v Avstraliji ter na Novi Zelandiji in se že tam uvrstil na havajski triatlon. Predvsem pa so me vedno bolj zanimali različni ljudje. (op. a. – udeležba na havajskem Ironmanu ni sama po sebi umevna, ampak je potrebna kvalifikacija na ostalih triatlonih).